

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci **žalobkyně: I. H.**, zastoupena Rudolfem Skoupým, advokátem, se sídlem Soudní 1, Svitavy, proti **žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 10. 2004, č. j. 31 Ca 37/2004 - 19,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 12. 2003, č. j. JMK 19300/2003 OÚPSŘ, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Městského úřadu Letovice, odboru výstavby a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“), ze dne 25. 4. 2003, č. j. OVŽP 7685/02, a rozhodnutí stavebního úřadu bylo potvrzeno. Rozhodnutím stavebního úřadu nebyla stěžovatelce povolena výjimka z § 8 odst. 2 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, pro stavbu „Přístavba rodinného domu“ č. p. 282 na pozemku parc. č. 564 v katastrálním území L., V Ch. 7, obci L.

Rozhodnutí žalovaného stěžovatelka napadla žalobou ke Krajskému soudu v Brně, v níž zejména namítala nesprávné právní vyhodnocení zjištěného skutkového stavu, neboť nesouhlasila se závěrem žalovaného, že gramatickým výkladem příslušných ustanovení citované vyhlášky lze dovodit, že na udělení výjimky z této vyhlášky není právní nárok.

Krajský soud usnesením blíže označeným v záhlaví tohoto rozsudku žalobu jako opožděnou odmítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění soud odkázal na § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy bylo správní rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle § 24 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), účinného do 31. 12. 2005, nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastížen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručovatel uloží písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že stěžovatelka si rozhodnutí žalovaného převzala dne 31. 12. 2003, zásilka však byla na poště uložena již dne 19. 12. 2003. Za den doručení tedy soud považoval den 22. 12. 2003. Lhůta k podání žaloby tak stěžovatelce počala běžet dnem 23. 12. 2003 a posledním dnem, kdy bylo možné žalobu podat ve lhůtě, byl 23. 2. 2004. Žaloba byla dána k poštovní přepravě dne 27. 2. 2004, a byla tak podána opožděně. Soud proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl. Usnesení bylo stěžovatelčinu zástupci doručeno dne 30. 11. 2004.

Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka prostřednictvím svého zástupce dne 14. 12. 2004 kasační stížnost, v níž uplatňuje stížní důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Napadené usnesení je dle jejího názoru nezákonné, neboť na doručení nebylo možné aplikovat fikci doručení ve smyslu § 24 odst. 2 správního řádu. Na adrese v L., kam jí bylo rozhodnutí žalovaného zasláno, se v době doručování nezdržovala, v té době již bydlela v B. n. S., kde byla i hlášena k trvalému pobytu. Toto stěžovatelka dokládá kopií nájemní smlouvy na dům v B. n. S. a fotokopii svého občanského průkazu. Do L. přijela stěžovatelka za matkou až dne 31. 12. 2003 a téhož dne si na tamní poště vyzvedla zásilku s rozhodnutím žalovaného. Lhůta k podání žaloby jí proto běžela od 1. 1. 2004 do 1. 3. 2004, kdy byla žaloba podána k poštovní přepravě. Žaloba byla podána v zákonem dané lhůtě, a proto je její odmítnutí nezákonné. Poukázala rovněž na pochybení pošty, neboť jí uvedená úložní doba nebyla tři dny, ale patnáct dnů. Z těchto důvodů stěžovatelka navrhuje zrušení napadeného usnesení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a kasační stížnost je přípustná, neboť stěžovatelka uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadené usnesení v rozsahu důvodu uplatněného v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato kasační stížnost není důvodná.

Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. je možné kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Podle § 24 odst. 2 správního řádu účinného v době doručování rozhodnutí žalovaného nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastížen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručovatel uloží písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud především zjistil, že žalovaný své rozhodnutí stěžovatelce zaslal na adresu, na kterou ji byly doručovány veškeré písemnosti v průběhu celého správního řízení, tedy na adresu: V Ch. 282/7, L. Ze záznamů na doručence je zřejmé, že písemnost byla dne 19. 12. 2003 uložena na poště, stěžovatelka si ji vyzvedla dne 31. 12. 2003.

Z obsahu soudního spisu bylo dále zjištěno, že proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu, kterou předala k poštovní přepravě dne 27. 2. 2004. V jejím záhlaví uvedla jako adresu svého bydliště V Ch. 7, L.. Adresa: L. 302, B. n. S. je ve spise poprvé uvedena v záhlaví kasační stížnosti. Krajský soud tak neměl důvodu proč pochybovat o tom, zda se stěžovatelka na adrese v L. zdržovala, a z tohoto důvodu aplikoval v souladu s § 24 odst. 2 správního řádu fikci doručení dne 22. 12. 2003. V této souvislosti Nejvyšší správní soud rovněž poukazuje na skutečnost, že podle § 4 odst. 1 správního řádu měli účastníci řízení povinnost spolupracovat se správními orgány po celou dobu řízení, a proto změnila-li stěžovatelka místo svého pobytu, měla tuto změnu žalovanému oznámit. Pokud tak neučinila a ani v žalobě ke krajskému soudu novou adresu neuvedla, nebylo povinností soudu podrobněji zkoumat, zda se na adrese v L. zdržovala.

Při doručování písemností určených do vlastních rukou adresáta je povinností pošty dodržet postup uvedený v ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu. K tomu, aby mohla být vyvrácena správnost údajů o doručení obsažených v doručence, musí stěžovatelka především tvrdit skutečnosti, které vedou k závěru, že údaje v doručence nejsou pravdivé. Důkazy, které stěžovatelka navrhla, nemohou dle názoru Nejvyššího správního soudu prokázat, že se na adrese, na níž jí bylo doručováno, nezdržovala. Údaj o trvalém pobytu uvedený v občanském průkazu je pouze evidenčního charakteru a nelze z něho dovodit, na jakém místě se stěžovatelka skutečně zdržovala. Totéž platí i ve vztahu ke skutečnosti, že měla stěžovatelka uzavřenu nájemní smlouvu na byt v B. n. S.

Jelikož byla v přezkoumávaném případě po právu uplatněna fikce doručení dnem 22. 12. 2003, stěžovatelka mohla podat žalobu ke krajskému soudu do 22. 2. 2004 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.). Postup krajského soudu, který žalobu jako opožděnou odmítl, jelikož byla podána k poštovní přepravě až dne 27. 2. 2004, tak byl zcela v souladu se zákonem.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.) a žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu